

MÁTYÁS GYŐZŐ

A lét nyikorgó lengőajtaja

I.

Tézis: Szinte mindenki kalandos életre vágyik.

Izgalmasra, romantikusra, jelentőségteljesre, érdekesítőre, elevenre, pörgősre (soha véget nem érő partira), színesre, regényesre (mert azt nem tudjuk mondani, hogy novellásra), legyen az élet kivételes, különleges, pazar, fősztklassz, exkluzív. „Igen! Minél előbb Moszkvába!” Mert ugyan ki akarna Porfészekházára menni? Kaviárdémon leszek, egy képregényfemme-fatale! Ó, az én életem, mon cher, permanens szafari: vad, izmos férfiakat ejtek el, tudja, akik varkocsba fonva hordják a gyengédséget. Vállról indítható boldogság, gondtalanság-örökbérlet.

De páratlan napokon Batwoman-álruhában fektetem kétvállra a világ minden gonoszságát.

Antitézis: Akad olyan is, aki átlagos életre vágyik.

Akit nem forgat érzelmi óriáskerék, nem túráztatja az ambíció lóerőit, irtózna is attól, ha féktelen parkour lenne a valóság. Csörgedezzen, fodrozódjék csak az unalom, de biztos mederben. Lebegjen felette a rend káprázata! Nevezd mértékletes-ségnek, és elégedett leszel. Harminchárom esztendő pontosan akkor leszel, amikor betöltöd a harminchármat. A csoportos leépítést elkerülöd, csípőprotézist akkor kapsz, amikor itt az ideje. Komposztált nyugalom, programozott élet.

Szintézis: Az most nincs.

II.

Tézis: A képzelet pejlován végigvágatunk az életen.

Antitézis: Vagy nem.

Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin, negyvenhárom éves bérszámfejtő homloka az íróasztalon koppant. Csak pillanatnyi rövidzárlat volt. Feleszmélt szinte azonnal. Derékből felpattintotta a felsőtestét. Körbepillantott, meglátta-e valaki a megengedhetetlen kihagyást. Végére is strázsa ő, ki őrt áll a számlák vártáján, ahogy a főnöke mondani szokta. Nem bóbiskolhat el csak úgy. De hát adódhatnak úgynevezett körülmények. Amelyek Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin esetében nem voltak ritkák. Hosszúra nyúlt második műszak előző este. De Bódi Sándorné sz. Do-

rozsmai Katalinnak nem fordult panaszosra a kedélye. Durrogni, mert keddre szerda jön? A háztartási, izé, házastársi kötelesség mint éltető enzim. A tennivalók megtartó monotoníája. Különbén az embert elnyeli a romboló összevisszaság, a destruktív zűrzavar fenyegetően tátongó mélyfekete verme. Nem tudhatjuk, Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin, negyvenhárom éves bérszámfejtő ezt így végiggondolta-e. De valami hasonlót nyilván. Hosszú vasalás az éjszakában. Nem is maradt el a jutalma. Bódi Sándor csoportvezető reggel megjegyzés nélkül kapta magára a vasalt inget. Már jó ideje nem mondta Katalinnak, hogy ilyen sikkkel egy ínhüvely-gyulladáshoz grizzly vasal. De hát akkor tényleg ott éktelenkedett a ránc a galléron. Úgy dudorodott, mint régen behegedt vágás a bőrön. Mint a lét kibírhatalanságának mementója a csuklón. Jobban kell igyekeznie. Őrizni a családi harmóniát.

Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin a munkájában is tökéletességre törekedett. Ez úgyszólván belső parancs volt számára. Korábbi munkahelyén azonban ezt nem igazán bizonyíthatta. Bár a csapatépítő tréning emléke mostanra elhalványodott. Hallott ezekről történeteket akkoriban, persze. A kolléganők kuncogva célozgatnak. Kötelező karaoke, lerészegedés a disznóól döngölt padlatáig, titkárnők berántása félreeső zugokba. A saját tanácstalansága lepte meg. Undorodott az alkoholgőz és az izzadság tömény keverékétől. Mintha kívülről figyelte volna önmagát, ahogy először dermedten nézte, hogy a főnöke előveszi a petyhüdt kesztyűujjat. Meglőkte a dülöngélő férfit, hogy a sarokban tárolt kéztörölő bálákra esett. Azt hitte: a másnaposság majd úgyszólván leereszti a feledés függönyét. De a görcs a gyomorban megmaradt. Sejtette, hogy felmondanak neki. Csak megelőzte az elkerülhetetlent. Az új munkahelyen jó ürügyeket talált, hogy elmulassza a tréningeket. Meg amúgy is egyre több volt a fiatalabb, szemrevaló kolléganő. Már hosszú évek óta dolgozik itt. Kikezdehetetlen szakmai tekintélynek számít. Dolgozni csak pontosan, gépen. Az összes program a kisujjában van. A bérszámfejtés Rubinsteinje. Kollégái megbecsülték, szakértelmét díjazták. Anyagiakkal is. Ezért is jött zavarba ezektől a váratlan elbólintásoktól. És mintha ilyenkor a képzelet bújócskázna vele. Pedig álmodni is ritkán szokott. Fegyelmezettebbnek kell lennie.

Tézis: Ami a torkából kijön, az nem is hang, hanem ámulatba ejtő, hipnotikus erejű varázslat, a művészet sűrítménye és Mont Blanc-ja. Nagyjából ezt mondja szinte gargalizálva a Gigasztár zsűrijének elnöke, ahogy az a showbiz magamutogató bombasztjához, gátlástalan harsányságához passzol. De most volt is oka a zselézett karmájú szórakoztatóipari alkalmazottnak a fanfározásra, mert olyan szenzációt láttak a műsor végén, hogy még a stúdiólámpák is bólogattak meglepetésükben. A képernyők előtt meg repültek szerteszt a chipsrepek és popcorngalacsinok, ahogy a nézők felugráltak a helyükről, mert a Katalin művésznevű versenyző úgy énekelte az I Will Always Love You-t, hogy még Whitney Houston is elismerőleg mutatta fel a hüvelykujját a síron túlról.

Döbbenetes, bámulatos, szeniális! Ami rá is fért a műsorra, mert a Gigasztár nagyon elfáradt, sokadik szériája indult éppen útjára, de már a show fásult készítői sem vártak tőle sokat. Az érdeklődés megcsappant a rutinná lett program iránt, a nézők alig kapcsoltak a csatornára, tulajdonképpen mindenki csak túl akart lenni a teherré lett produkción.

És akkor szó szerint a semmiből feltűnt az Éteri Hang, ahogy a későbbi adásokban Katalint reklámozták. A selejtezőben robbantotta fel a stúdiót. Pedig a műsor e fázisa inkább a nézők rekeszizmainak megmozgatására való, hadd röhögjenek a dilettánsokon, a zsűritagok adás közben is unottan trécselnek, mobiloznak, olykor fülhallgatón keresztül rándulnak át egy másik zenei világba. És akkor jön ez a törekény fiatal lány, és a hangjával szinte megrepesztí a stúdió paravánjait. Nem volt kérdés, hogy ő az év, talán az évtized szenzációja. Aki mellesleg meg fogja menteni a műsort. A Gigasztár nézettsége az egekbe süvített, ha Katalin lépett színpadra, annyian nézték az adást, mint a boldog emlékezetű Táncdalfesztivált a talán nem is volt régmúltban. Toronymagasan nyerte az egymásra következő fordulókat. Amikor backstage-riportok készültek, még az ilyenkor szokásos, féltékenységből adódó szurkálásoknak sem volt nyoma. A vetélytársak is rajongtak ezért a közvetlen, őszinte teremtésért. Aki a látszatszendesége ellenére, vagy azzal együtt, vérprofi. Legalábbis a marketingszakma doyenjei (Ogilvyk háztáji változatban) ekként kommentálták a jelenséget. El voltak ájulva attól, ahogy Katalin dizóz tekintettel belenéz a kamerába, és azt mondja, ő nem is érti ezt az egész felhajtást, hiszen ő csak egy negyvenhárom éves bérelszámoló, aki vette a bátorságot, hogy megvalósítsa az álmát. Értik? Nincs az a directresponse-copywriter csapat, amelyik ezt így ki tudja találni. Komplet marketingcégek évekig dolgoztatják a csapatot ilyen gegekért. A nézők imádták Katalint, a közvetlenség, a természetesség és a párolt profizmus elejét.

Lemezszereződés, videóklippek, filmforgatás, YouTube-performansz – popkaruszszel. Betelt naptár öt évre előre. Persze Katalin is élvezte a sikert, interjúkat adott, partikra járt, olyan hírességekkel flörtölt, akiket addig a tévében is csak vigyázzálásban nézett. Buli a Héttörpében, a Farkasveremben, az Örömtanyában, csupa olyan helyen, ahová soha nem jutott volna be, mert hiába volt karcsú az alakja, ha a pénztárcája is az volt. Most viszont? A lába előtt breakel a celebvilág! Ricsi, a nők bálványa, a celebek hatványcelebje is a Héttörpében akaszzkodott rá. Imponált is neki, hogy éppen őt akarja becserkészni, miért ne engedhetne a kísértésnek, végtére is az élet célja az örömszerzés, miért lenne az rossz. Aztán csak a keserű utóíz. A bódító éjszaka olyan volt, mint valami csapatépítő tréning lecsengése, amikor a főnők sárrészezen akarják meggyakni a titkárnököt, nem is értette, miért éppen ez jutott eszébe, honnan a hasonlat. De hirtelen úgy érezte, nem akarja többé kocogtatni a celeblampionokat.

Antitézis: Bódi Sándor csoportvezető idegesen csatolta szorosabbra az övét, ezzel is mutatva mintegy, hogy ő bizony értékes kilókat veszít magából. És közben ingerülten tette szóvá, hogy az ő felesége legalább hetente egyszer elkészül. És ilyenkor beleszabotál a melegvacsora elkészítésébe. És hogy ez még egyszer elő ne forduljon, mert nem áll jól a következményekért. (Bár attól sem lesz sokkal jobb a helyzet, ha jól áll.) Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin nem egészen értette, hogy az ő hites ura mit is ért elkészülésen. Viszont kétségkívül érzett némi lelkifurdalást az elmaradt vacsorák miatt. Régebben ilyesmi nem fordulhatott volna elő. Minden igyekezetével azon volt, hogy kedvére tegyen az ő urának, parancsolójának. A szerelmével rántotta be a levest, és örömpörkölt volt a mennyei főfogás. Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin mondta is áhítattal, hogy szívét-lelkét beleadta főztjébe, mire persze megkapta, hogy inkább a velőt meg a pacalt kellene. De azért az ő hites férje megbecsülte az igyekezetet. Nem vágta a falhoz a tányért, vagy borította azt az ihletett szakácsnő fejére, mint más férjek teszik. Illetve hát az előbbire azért volt példa (mint valami rögtönzött grafikon, olyan mintát rajzolt a pörkölt az ajtóra, ahogy csúszott lefelé). De azt szögezzük le mindjárt: akkor sem az étel minősége volt a gond. Hanem hogy kicsit késve került az asztalra. Így majdnem megesett az a tragédia, hogy Bódi Sándor nem érte el a meccset. Pedig az volt a mindene. Szent dolog. És mekkora megtiszteltetés volt az Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin számára, hogy az ura egyszer őt is magával vitte a meccsre. Tulajdonképpen ezzel fejezte ki a ragaszkodását. Szavakkal nem igazán tudta, de ezzel a gesztussal igen. Csak hát Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin természetesen rosszkor sikoltott bele a mérkőzés lelátói csendjébe. Úgyhogy majdnem lesre futott a boldogsága. Pedig nem mondhat semmi rosszat az ő urára (igaz, meg sem is próbálta). A Sándor nem részeges, pedig mennyi vodkán meg kisüstin félrecsúszott házasságot látott ő már. A Sándor is megissza a sörét, de attól legfeljebb elhorkol a kora estébe. A gyerekeket sem veri. Egyszer volt csak kivétel. De meg lehetett azt érteni. Hogy amikor bement kicsit kapatosan a Zolika szobájába. A Zolika meg ilyen szenvtelen módon azzal jött, hogy kopogni kéne. Na akkor felgőzölt a Sándorban a maligán, és meglegyintette a Zolikát, hogy micsoda majomkodás ez. Hogy kopogjon a szülő. Mifélnék ez nem szokás. Régen még mesét is olvasott. Persze mindig hamar eljutott a „na most már aztán alvás”-ig. De akkor is. A gyerek iránti törődés. Lehet, hogy ez a kószálásról szóló szöveg is csak valami mese. Azt vágja az ő, mármint Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin fejéhez a férje, hogy mindig a Gigasztár alatt megy el otthonról, pedig régen szerette nézni. Elmulasztotta ezt a fiatal csajt is. Pedig az egy nagyon érdekes ilyen tévéríbanc volt, ahogy Bódi Sándor nevezte. És ha már itt tartanak, akkor ő, vagyis Sándor megmondja az őszintét. Hogy még emlékeztetett is a Katalinra, már a régire, arra, amelyik még nem ment ki ennyire a formájából.

Meglepő volt, hogy valami hasonlóval fogadták a munkahelyén is a kolléganők. Persze nem céloztak a formájára. Nem gúnyolódtak. Csak azt mondták, nagyon hasonló lehetett a Kati fiatal korában, mint ez a csaj a Gigasztárban, de tutira.

III.

Tézis: Internetes ősrobbanás. Mindenki Cathy D. videóit akarta látni. Pedig első pillanatra úgy tűnt, mintha semmi különös nem látszana a felvételen. Egy vonzó, fiatal nő végigvonul a kifutón. Egy? Gúnyos tekintetű királynő, kinek bokája körül hullahopozzik a korona, míg hosszú szipkájában füstöli el a hatalmat; rasztahajú Aphrodite, aki szakadt farmernadrágban rappel a szerelem toxinjáról; a szomszéd lány, aki egyetlen mosolyával elhitegeti veled, hogy létezel; a szerencse komornája, ahogy gravírozott ezüsttálcán nyújtja át a tombolajegyet a sorsjátékhoz; regényhősnő, akit nem Flaubert alkotott; örök díva, amint esténként a formalinban tartott férfiszívket rendezgeti a polcon; a szabadság jegyese, aki egy kézmozdulattal hessenti el a felé süvítő golyókat a barikád tetején; a vágy, a szenvedély junkie-ja, ahogy alámelegít az utolsó adag boldogságnak; a keserűdes lét parlamentere, amint összetekeri a megadás zászlaját.

Mind ő volt. Cathy D. a finoman remegő képen. Mindenki annak látta, aminek akarta. És mindenki akarta. Az egész világ. A második napon Cathy D. videói már minden létező megtekintési rekordot megdöntöttek. Futótűzként terjedt a híre. A városokban káosz alakult ki, a közlekedésben anarchia támadt, villamos- és buszvezetők két megálló között álltak le, hogy a videót nézzék. Ha lett volna forgalom, tömeghalál esett volna, mert a járókelők az úttest közepén böködték a telefonjukat. A hivatalok korlátlan ebédszünetet tartottak (reggel 8-tól!), az éttermekben, kávézóknak a felszolgálók a raktárban csoportosultak a monitor körül, az üzletekre átmenetileg zárva tábla került, mert az alkalmazottak úgy tapadtak a YouTube-ra, mint árcédula a nyárvégi akciós darabra. Még az országgyűlésekben is leállt a törvényhozás, mert a politikusok is a videót lesték a pad alatt. Az embereken megmagyarázhatatlan eufória lett úrrá, a nap eseménye volt, ha megjelent a legújabb Cathy D.-videó (a harmadik napon már számtalan csatorna működött), begörbített kisujj lett a tetszés egyezményes jele, ezt mutogatták egymásnak önfeledten az emberek. Különösen akkor, amikor már Cathy D. ruhakollekciói jelentették a szenzációt. A divat maghasadása, az ízlés tűzijátéka! A ruhák között volt elegáns, műtoprongyos, modern, konzervatív, voltak extravagánsak és decensen hagyománykövetők, formabontók, elfeledett korstílusok replikái, és mindezek a legkülönbözőbb fantáziadús kombinációkban. Mindegyik prototípust maga Cathy D. mutatta be modellként, egy-egy mondatban jellemezve a kreáció filozófiáját. Ezek nem ruhák, hanem a személyiség külső formái. Kiegészítők art nouvo, poszt-punk, decor bounce stílusban, kifinomult és vad változatban. A negyedik napon az addigi eladási rekord sokszorosát döntötték meg a Cathy D.-darabok. Egy nap alatt annyi ruhát rendeltek tőle, mint az összes többi menő cégtől egy év alatt. Szerte a glóbuszon mindenki ezeket az egyéniség-öntőformákat akarta. Az ötödik napon a Cathy D.-parfümökért és más illatkölteményekért örült meg a világ. A rajongók megesküdtek, hogy érezték a videókon az illataromákat. Ekkor már a földkerekség legnagyobb divatbirodalma volt a Cathy D. brand. Piton-művek, élvezettel fogja elnyelni a piac egészét. Cathy D. interjút nem adott senkinek, a saját csatornáján volt csak hajlandó

fogadni a két legismertebb tévériportert, de kizárólag a termékeiről meg a vállalkozás észveszejtő terjeszkedéséről beszélt, meglepően unottan. Aztán a hatodik napon, amikor a tőzsdék hektikus kilengések után majdnem bedőltek, mert a befektetők minden pénzt átcsoportosítottak Cathy D. vállalata részvényeinek megvásárlására, nos ekkor a határozott, céltudatos Cathy D. tőle szokatlanul szirupos szövegre ragadtatta magát. Bár kétségkívül őszintének tűnt, amikor azt mondta, az ő példája bizonyítja, hogy bárki elérhet bármit. A pusztá véletlennek köszönheti, hogy egy megbetegedett modell helyett az utcáról a kifutóra hívták, és tessék. Ő csak egy negyvenhárom éves bérszámfejtő, és hová jutott. Amikor az emberek ezt hallották, odavoltak Cathy D. fekete humorától. Még hogy negyvenhárom éves bérszámfejtő, ilyet kitalálni, dodzsemezik az ész.

A hetedik napon Cathy D. bezárta a csatornákat, és egy csapásra eltűnt örökre. Az emberek találgatták, vajon elunta a felhajtást, megcsömörlött a médianyáltól, vagy ki tudja.

Antitézis: Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin, negyvenhárom éves bérszámfejtőnek szinte a körmére égett a munka. Az előző hét napon betegszabadságon volt. Összetorlódtak a tennivalói. A szokásos csoportos átutalások mellett most kellett elkészíteni a munkaügyi bértstatisztikákat. Aztán ott voltak az önkéntes nyugdíjpénztári bevallások is. Nem szerette, ha ennyire felgyülemlett a tennivaló. Félt, hogy esetleg hibázik. Bár ilyesmi csak egyszer esett meg vele egész életében. De annak sem lett komolyabb következménye. Időben tudott korrigálni. Pontosán azért, mert kialakította a saját, rendre alapozott munkaszisztémáját. Bérelszámolók anyaga, te szülj nekem rendet! A legfontosabbnak azt tekintette. A rendet. Legyenek a dolgok áttekinthetőek és világosak. Hogy egy szám el ne sikkadjon, ki kellett dolgoznia a célravezető módszert. Most is ez segítette ki. Hogy elbírjon a rengeteg teendővel. A munkatársai is tudták róla, mennyire pontos és fegyelmezett munkaerő. És hogy úgyszólván nélkülözhetetlen. Bár ezt jobb nem kipróbálni, gondolta. Nemrégiben két kolléganő is kiesett a munkából. Egyikük szülni ment, a másik felmondott. Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin elvégezte az ő feladataikat is. Egy pillanatnyi fennakadást nem észlelt senki.

Nem is csatlakozott a kolléganőkhöz, akik valami internetes sztori csócsálásába kezdtek. A bérszámfejtés nem bingóparti. Szórakozás ebédszünetben. Az a pletyka időzóna. Könnyű volt keménynek lennie, mert otthon is ilyen törvények uralkodtak. Bódi Sándor nem engedte – és ez így helyes, gondolta Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin –, hogy mindenféle csip-csup témákról hablatyoljon. A szavakkal spórolni kell. Ahogy a pénzzel is. A beosztást is tőle tanulta. Hogy nem szórhatja a nehezen megkeresett bankókat. Venni egy hatodik ruhát, csak azért, mert megtetszett. Mikor van neki öt másik. Igaz, az ura nem volt ilyen spórolós, ha meccsről volt szó. El szokta kísérni a csapatot külföldre is. Nemrég volt Oviedóban meg Tallinnban is. De hát a foci az más. A szurkolás, a foci az a férfiember limfocitája. Bódi Sándorné, sz. Do-

rozsmai Katalin úgy gondolta, összességében nincs oka panaszra. Jól élnek ők. Az ura nem verte. Hány napszemüvegben szégyenkező asszonyt látott a környéken. Őszi ködben! A szerencsejáték démona se szállta meg Bódi Sándort. Pedig a telepen ismerni lehetett olyat, aki mindenét eljátszotta, a lakást is. Aztán fel akarta tenni az asszonyt is. Csak hát a buki azt mondta, ahhoz piszkafával se nyúlna. Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin életében viszont rend volt.

Na, de hogy elkalandozott, pedig nem akart. A kolléganő bökte meg, hogy visszalásson a bérszámfejtők paradicsomába. Mentségére szóljon, már az ebéd utáni kávénál tartottak. A kolléganők lázasan értekeztek az internet világszenzációjáról. Bizonyos Cathy D. örületes tündökléséről és rejtélyes eltűnéséről. Ahogy ezt tárgyalták, a tekintetek egyszer csak Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalinra szegeződtek. A kolléganők szinte egyszerre mondták: az a nő hasonlított a fiatalkori képeire. Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin azt hitte, ugratni akarják. Mert valami hasonlót mondtak a múltkor a Gigasztárral kapcsolatban is. „Miféle Gigasztár?” – kérdezik a többiek. Hát annak évek óta vége. És a legutóbbi szériát amúgy is egy fiú nyerte. Valószínűleg meleg.

IV.

Tézis: Egy törekeny lány egyedül is meg tudja változtatni a világot? (Erről sokan álmodoznak, és sokaknak sikerül is: rosszabbá tenni.) Catherine Dor a Világrock Fesztivált készít megnyitni a Wembley-ben. Amikor a légies, fiatal lány feltűnt a nyilvánosságban, klímaügyekben, nőjogi meg gender témákban szólalt fel, a szokásos figyelmet (vagyis nem sokat) kiérdemelve. A szimpatizánsok kedvelték éles eszéért, intelligenciájáért, szellemes replikáiért (amikor egy vitában valaki harmadkézből való zugmarxista tanokkal operáló hisztériának nevezte, Catherine Dor mosolyogva annyit mondott, ha jól értem, maga szerint a gondolkodó nő a világ kilencedik csodája). Ellenségei, gyűlölői meg azonnal rábiggyesztették az ostobaságföldén újonnan divatba jött klímafasiszta meg femináci jelzőket (hogy egy orangután tegye a genderedbe a mítúját, meg hasonló kedvességek). Aztán egy közepesen érdekesítő genderkonferencián Catherine Dor tartott egy prezentációt, melynek során száraz tényszerűséggel leplezte le a földrészekén átívelő, kormányokat, nemzetközi hadiipari cégeket, bankokat magában foglaló gigakorrupciót. Nevek, helyszínek, dátumok, időpontok, összegek, bankszámlakivonatok. Túpontos és részletes riport. Az emberek nem hittek a szemüknek, fülüknek. A földkerekség legnagyobb volumenű, legaljasabb, legpofátlanabb visszaélését tárta fel egy védtelen fiatal nő. A világ összes hírközlő eszköze, mint valami végtelenített sorozatot, csak ezt az anyagot játszotta le újra és újra. Szakemberek, oknyomozó újságírók, a téma beavatottjai hitetlenkedve kommentálták a bejátszást stúdiókban világszerte. Minden részletében hiteles. Elemi felháborodás tört ki az érintett országokban. Hatalmas spontán tüntetések kezdődtek. Követelték a korrupció felszámolását, a gazemberek példás megbüntetését. Minisztériumok inogtak meg, üzletemberek keresték a térképen, hová bújjanak, politikusok fogadták meg,

hogy becsületesé válnak (ezt, mondjuk, nem gondolták igazán komolyan), hatóságok tipródtak azon, hogyan ne csináljanak semmit.

Két nap múlva Catherine Dor egy jelentős nemzetközi korrupció témájú konferencián adott elő rendkívüli meghívottként. Egy, a korábbihoz hasonló volumenű, az olajipart érintő korrupciós hálót mutatott be. Amelyik körbefonja a világ nagy részét. Nevek, helyszínek, időpontok, összegek, bankszámlakivonatok. Tűpontos és részletes riport.

Mindenki azt találgatta, hogy ez a törékeny fiatal lány vajon hogy csinálja ezt? Nincs stábj, nem rendelkezik anyagi erőforrásokkal. Viszont van féktelen humora. Legutóbb azt nyilatkozta, ő csak egy negyvenhárom éves bérszámfejtő. Próbálja meg mindenki! Bárki küzdhet az igazságért a maga eszközeivel. Na hiszen! A nő egy látnok! Csak varázslat lehet! Vagy csoda! A világ kilencedik csodája!

A vulkánként feltörő düh hullámai megrengették a kormányokat, tudta mindenki, hogy földindulás lesz.

Már vagy két éve szervezték a Világrock Fesztivált. Koncertek minden földrészen, a központ a Wembley-ben, de Tokióban, Rio de Janeiróban, Sidney-ben és San Franciscóban is felvisítani készültek az elektromos gitárok. Pár nap volt már csak a megnyitóg. A koncert szervezői sietve átfirták a rendezvény jelmondatát (valami közepesen gejl szöveget a szeretet hatalmáról), és minden felületen az virított, vibrált, villódzott, hogy A GYLKOS A KORRUPCIÓ. A fesztivál megnyitására Catherine Dort kérték fel. Az egész világ lélegzetvisszafojtva várta az újabb leleplezést. A stadionok mindenütt megteltek, a kezdés pillanatában a világon mindenki a képernyők, a monitorok előtt ült.

Catherine Dor felment az emelvényre. Köszöntötte az egygyéforrott világot.

Ekkor a stadion felett köröző helikopterből útjára indul a kérlelhetetlen pontossággal célba találó golyó.

Antitézis: Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin munkatársai megtörten fogadták a hírt. Nem is nagyon tudták felfogni, hogy történhet meg ilyesmi. Kolléganőjük két hét szabadságot vett ki, még mondta is, hogy vannak teendők a lakásban, felújítás, ő fog glettelni, meg diszperzittel festeni. De lehet, hogy az egyik hétvégén lemennek vidékre az anyóshoz. A Sándor majd ott horgászik. Azt nagyon szereti. A vállalatnál el nem tudták képzelni, Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalin mit kereshetett Londonban. Annak is a legrosszabb hírű külkerületében. A hatóságok azt mondják, valami banda-háborús leszámolás helyszínén tartózkodhatott, teljesen vétlenül. Ott érte a golyó.

Némi tanakodás után a kollégák úgy döntöttek, a vállalat saját halottjának tekintik Bódi Sándorné, sz. Dorozsmai Katalint. Régi tagja volt a kollektívának, szerették, így kell ennek lennie.

A vállalat vezetése szórásos temetést tervezett.

Szintézis: